

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj

V Gorici, 1914.

3. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXVII. Poglavje.

Premišljevanje božjega veličastva in naše revščine nas ne sme odvrčevati od zaupnega občevanja z Bogom.

Neketeri terdijo, da se ne vjema zaupno občevanje z Bogom se spoznanjem naše ničevosti in neskončne vzvišenosti božje. Pravijo, da kedor te resnice prav spozna, se ne bo derznil prikazati se Bogu drugače kot sè strahom in globoko ponižano glavo; nevrednega se bo štel že pred njega stopiti, kaj še le ž njim zaupno občeovati, kot otrok sè svojim očetom. Ako se, tako nadaljujejo, tresemo, stopiti pred posvetnega vladarja in postanemo tako zmedeni in prevzeti, da si komaj upamo dihati, da moremo komaj par besed spregovoriti, kakšen strah in kakšno zbežnost mora v nas obuditi neskončno veličastvo kralja vseh kraljev, ako se mu hočemo približati!

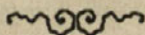
Na to odgovorim, da je ta način Boga premišljevati enostranski. Da si Boga prav predstavljamo, ga ne smemo premišljevati le po njegovem bistvu, kot stvarnika in neomejenega

Gospoda vseh stvari, temuč po njegovi dobrotljivosti in prijaznosti, tako kaker se nam je razodel kot naš oče in prijatelj. Ako si Boga tako ogledujemo, bomo spoznali, da smemo zaupno ž njim občevati, ne da bi se kaj pregrešili zoper njemu dolžno spoštovanje. Seveda bi bil tisti prederzen, kateri bi se zanašal na svoje zasluženje in hotel z ozirom na to svoje zasluženje zaupno občevati zè vsemogočnim kraljem nebes in zemlje. Prederzen pa ni tisti, ki v zavesti svoje nevrednosti in ničevosti, pride k svojemu Bogu in zaupno kot otrok ž njim občuje, ker ga on sam k sebi vabi in mu zato veliko duhovnega dobička obeta. Ke bi ne bilo tako, bi morali vse kristjane obdolžiti, da so prederzni, ker si na povabilo Jezusovo upajo njega v sv. obhajilu vživati in v svoje serce sprejeti; saj bolj zaupnega občevanja ni, kot je to. Da bomo to bolj razumeli, mislimo si mogočnega kralja, kateri si je mej svojimi podložnimi izvolil za svojo ženo vbožno devico, kaker je to storil nekedaj kralj Asver z Estero. Vprašam: Ali naj ta devica vedno ostane nasproti svojemu možu kralju podložna in ponižna kot dekla, ali pa se vede pred njim kot ljubeča žena? Vsake-teri bo rekel, da naj ta srečna kraljica sicer nikedar ne pozabi, kako nizkega rodu je, kako jo je le dobrotljivost kraljeva tako visoko povzdignila; vender pa bi ne bilo prav, ke bi se pred njim drugače obnašala, kaker se mora ljubeča žena nasproti možu obnašati. Še slabše bi bilo, ke bi si ne upala ž njim govoriti, ke bi se mu vedno le sè strahom bližala, on bi se lahko pritožil nad takim suženjskim obnašanjem. Rekel bi ji: Jaz sem te izvolil za svojo nevesto, ne pa za svojo deklo; ke bi jaz hotel, da me le spoštuješ in se pred menoj obnašaš, kot pred svojim gospodom, bi te bil pustil v tvojim nizkem stanju. Tako je tudi naše razmerje z Bogom. Najvišji Gospod vsega stvarjenja je naše duše v svoji neskončni ljubezni izvolil za svoje neveste, nas za svoje prijatele in otroke. Kaj naj tedaj stori človek, ktere-tega Bog tako čudovito ljubi in tako visoko povzdiguje? Gotovo mora občudovati neizmerno dobrotljivost svojega stvarnika, spoznati mora, da tolike milosti ni vreden. Z največim spoštovanjem se mora bližati svojemu nebeškemu prijatelju in skerbno se vsega ogibati, kar bi ga vtegnilo razžaliti. Vprašali pa boste: Ali ne sme človek združiti čustev, ki izvirajo iz njegove natorne nizkosti s čustvi, ki izvirajo iz njegove

visoke časti božjih otrok? Prav gotovo sme, kaker učita sv. Bernard in sv. Krizolog. Sv. Bernard pravi, da naj bo naša ponižnost taka, da ne bo zadušila čustva dobrotljivosti božje. On piše: »Ako sami o sebi ponižno mislite, spominjajte se tudi dobrotljivosti božje.« Sv. Krizolog pa pravi: »Otroci moji, pojdemo tja, kamer nas vabi ljubezen, nagnenje vleče in serce kliče. Boga očeta naj čuti naše serce, spoznava naš jezik in oznanuje naš duh. Vse, kar je v nas, naj vodi milost, ne pa strah. Zakaj tisti, ki je iz sodnika napravil očeta, hoče, da ga ljubimo, ne pa, da se ga bojimo. On sam hoče tako, da to ni človeška prederznost, temuč dobrota darovavca.«

Kedor tedaj Bogu služi, naj sam pri sebi reče: Tako nizek in reven sem pred Bogom, da ne zaslužim biti njegov služabnik, kaj še le njegov prijatelj in otrok božji. Ker me je pa on sam v svoji nezapopadljivi ljubezni izvolil za svojega prijatelja in otroka in ga veseli, ako zaupno ž njim občujem, čemu bi se branil in ne hotel sprejeti njegovih darov? Ali iz ponižnosti? Tej se pa zadosti, ako človek ponižno sprejme milosti in se ima za nevrednega takih dobrot; to pa storim tedaj ko te milosti sprejemem in rabim. Ker torej nimam vzroka, da bi ne rabil prostosti in z Bogom zaupno ne občeval; ker me skušnja uči, koliko meni to koristi, hočem se te prostosti posluževati sicer z vso ponižnostjo in hvaležnostjo, pa tudi brez prisiljenosti in strahu. Z otroško vdanim srcem se bom bližal najvišjemu Gospodu in ž njim se razgovarjal, kot se svojim očetom, ker me je iz nizkega stanu hlapca povzdignil k časti svojega ljubega otroka. Neki star pisatelj piše: »Ali bi ne bilo nespametno od koga dobrote zahtevati, potem jih pa ne sprejeti, ako jih nam ponudi?« V našem vsakdanjem občevanju z Bogom mora biti spoštovanje sè zaupanjem tako združeno, da ena teh čednosti drugi ne škoduje. Zaupnost mora biti vedno ponižna, in spoštovanje vedno zaupno. Zgled nam je preblazena Devica Marija. Čeravno je ona poznala neskončno veličastvo svojega božjega Sinu in ga zarad tega bolj častila kot ga more vsaka druga stvar častiti, se je vendar do njega obnašala kot ljubeča mati, ga objemala, božala, tirjala od njega pokorščino in mu celo očitala: »Sin, zakaj si nam to storil?« Ne recite, da mati lahko kaj stori, kar pa hlapec nikedar ne sme. Zakaj čeravno je božje materinstvo Marijo nad vse druge

stvari visoko povzdignilo, je bila vender ta njena visokost v primeri z visokostjo njenega Sinu neskončno majhina, in nihče ni tako natančno zapazil tega razločka kot ona sama. Ako nje ni zadržavalo to spoznanje, da bi ž njim z materinsko ljubeznijo ne ravnala, tudi nas ne sme spoznanje neskončnega božjega veličastva in naše nevrednosti zadržavati, da bi ž njim kot sè svojim ljubeznivim očetom ne občevali. Seveda je bila Marija mati božja, pa to le po posebnem božjem izvoljenju; mi smo otroci božji z enako pravico. Ako je Marija mogla z Jezusom ravnati kot sè svojim Sinom, brez strahu, da bi mu to ne dopadlo, moremo tudi mi z Bogom kot sè svojim očetom občevati in pri tem zaupati, da nam tega ne bo zameril. Ako gre priprost človek kar naravnost k svojemu kralju, ne da bi bil poklican, pokaže s tem pač prederzen napuh; ako pa gre k njemu, ker ga je kralj sam poklical, pokaže s tem le svojo pokorščino. Mogoče je, da ponižnost zbudi v nas suženjskega duha, pa to je le pobožna zmota, katero je treba popraviti. Pogledjmo le zgubljenega sinu v evangeliju sv. Lukeža. Dokler je premišljeval svojo revščino, daleč proč od očetove hiše, je želel verniti se kot zadnji hlapec. »Vzdignil se bom, je rekel, in bom šel k svojemu očetu in mu bom rekel: Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe; nisem več vreden tvoj sin imenovan biti; sprejmi me kot enega svojih dninarjev.« Ko je pa videl dobroto, s katero ga je oče sprejel, je le svojo nevrednost spoznal, rekoč: »Oče grešil sem zoper nebesa in pred teboj, nisem več vreden tvoj sin imenovan biti« in ni več prosil, da bi ga mej dninarje prištel. Sv. Avguštín pravi: »Ker je temu mladeniču manjkalo kruha, bi bil srečen, da bi mogel v očetovi hiši služiti za delavca; ko je pa sprejel očetov poljub, je z blago velikodušnostjo zaverigel stan hlapca.«

Mlačnost. *)

Svetopisemska prilika o desetih devicah je znana. Pet je bilo pametnih, pet pa nespametnih. Te so sicer svetilnice seboj vzele, ko so šle ženinu naproti, niso pa vzele olja. Ko se je o polnoči ženin bližal, so šle olje še le kupovat in tako so prihod ženinov zamudile. Hitele so za njim, pa so prišle prepozno in dobile odgovor: »Ne poznam vas.«

Te nespametne device so podoba mlačnih tretjerednic. One niso imele olja, te nimajo goreče ljubezni. Obojnim velja klic ženinov: »Ne poznam vas.«

Bravkam Cvetja ne moremo očitati mlačnosti, saj so navadno mej vsemi tretjeredniki perve v gorečnosti in najbolj natančne v izpolnjevanju vodila. Ker so pa morda mej udi tretjega reda vendar tudi osebe, ki se jih je prijela ta erja, da so odstopile od prvotne goreče ljubezni, pa bi jih radi opozorili na veliko nevarnost, v kateri živijo, zato se nam zdi, da jim je treba kaj povedati o mlačnosti; gorečim pa tudi ne bo škodovalo, če se pred njo še bolj zavarujejo, še bolj vterdijo v pravi ljubezni.

Najprej je treba omeniti, kaj mlačnost ni in kaj je. Mlačnost ni dušna suhota ali praznosta, zopernost nad božjimi rečmi ali zapuščenost, ki jo najbolj goreča oseba lahko čuti, pa se pri vsem tem z voljo ne vda mlačnosti, ampak se ji odločno vstavlja. O sv. Tereziji in mnogih družih svetnikih je znano, da so več let terpeli na notranji zapuščenosti in da iz svojih vaj v pobožnosti niso dobivali nobene tolažbe, pa so vendar v gorečnosti prav v tem času zelo napredovali. Pobožni škof Fenelon piše: »Če bi gorečnost neprenehoma čutili, ne bi občutili ne križev, ne slabosti, in skušnjava ne bi bila več skušnjava. Notranji upor svoje popačene nature moramo občutiti, da se naša ljubezen očisti.«**) Tudi tisti ni mlačen, ki pade kedaj v greh vsled človeške slabosti ali silovitosti skušnjava-

*) Pri duhovnih vajah za žensko skupščino tretjega reda v Ljubljani, o katerih je napisala sporočilo gdč. tajnica, je bil govor tudi o mlačnosti. Več jih je prosilo, naj se ta govor natisne, ali naj jim vsaj dam knjigo, iz katere sem jim znamenja mlačnosti prebral. Da vstrežem obojnim, sem tu v glavnih potezah napisal dotično premišljevanje.

**) P. Jak. Brucker: Das innere Seelenleben, 5. izd. str. 231.

ve, pa se hitro skesa in ga v dobri spovedi zopet izbriše; zakaj sv. pismo pravi: »P r a v i č n i sedemkrat pade in vstane.«

Mlačna je voda, ki ni merzla, ne gorka; ima nekaj toplote in nekaj mraza v sebi. Mlačna je duša, ki ni ne dobra, pa tudi ne naravnost hudobna; živi mej grehom in čednostjo. Smertne grehe delati nima volje, če pa v male pada, se za to ne vznemirja. Mlačnost je torej trajajoče pomanjkanje dobre volje, varovati se prostovoljnih napak, trajajoča zanikernost v izpolnjevanju dolžnosti do Boga, prostovoljno opuščanje vaje v čednostih in dobrih delih. Mlačnost je v navado prešla zaspianost vesti, je dušna lenoba, v kateri se človek ne meni za resen napredek v kerščanski popolnosti. Ker se pa s par besedami ne more povedati, kaj mlačnost vse obsega, zato so nam učeniški duhovnega življenja že davno napisali razna znamenja, po katerih more vsakedo sam sebe presoditi, ali je mlačen ali ne. Pisavec teh verstic je posnel sledeča znamenja po neki knjigi*) o duhovnih vajah, v kateri so ta znamenja naštetá po nekem starem mojstru duhovnega življenja. Deli jih v štiri verste: 1. znamenja mlačnosti do Boga, 2. do bližnjega, 3. do samega sebe, 4. do reda.

I. Znamenja mlačnosti d o B o g a: 1. Navadno premissljevanje, spraševanje vesti, duhovno branje in tem podobne duhovne vaje (z ozirom na tretjerednike n. pr. mesečno prejetanje sv. zakramentov, vsakdanje redovne molitve, molitve pred jedjo in po jedi, večerno spraševanje vesti, mesečni shodi, molitve za mertve) opuščati ali okrajševati iz ničevnih vzrokov. — 2. Te vaje zaspano, raztreseno, brez koristi, le iz navade opravljati. — 3. Nobenega ali prav malo veselja imeti do teh vaj. — 4. Opravljati jih samo ali večinoma samo prisiljeno in le na zunanje. — 5. Malo sadu dobivati iz prejemanja sv. zakramentov vsled slabe priprave in zahvale. — 6. Malo misliti na Boga in kar je božjega. — 7. Sramovati se govoriti o božjih rečeh. — 8. Pri dolžnih molitvah (n. pr. redovni molitvi in nedeljski božji službi) biti nepazljiv, brez notranje zbranosti in zunanje dostojnosti, okoli se ozirati in druge motiti. — 9. Vsled pomanjkljivosti notranje molitve malo poznati in malo

*) Dr. G. Gundlach (izdal: Göttler): »Exerzitien-Vorträge, II. Bnd, str. 85.

ceniti kar je božjega. (Katekizem je treba dobro poznati in dobre spise pridno prebirati; tretjerednikom zlasti »Cvetje«).

II. Znamenja mlačnosti do bližnjega: 1. Druge zaničevati, sebe nad druge poviševati (brez resničnih zaslug, za ketere se imaš pa Bogu zahvaliti). — 2. Le na družih napake gledati. — 3. Vse grajati, zoper vse mermrati. — 4. Na čednosti družih se malo ozirati, še manj jih nasledovati. — 5. Tuje napake strogo precenjevati, ne prenašati jih s kerščansko ljubeznijo, nanje se jeziti in povsod o njih govoriti. — 6. Druge z besedo in v delih žaliti. — 7. Mir kaliti. — 8. Notranji nevolji dati mesto v sercu. — 9. Z drugimi surovo, terdo, zaničljivo ravnati. — 10. Delam ljubezni se umikati ali naravnost pomoč odrekati. (Glede izpolnjevanja vodila so mlačni tisti udje tretjega reda, ki se malo menijo za poglavja II. § 8, 9, 12.).

III. Nasproti sebi so mlačni 1. tisti, ki živijo počutno, ki hočejo vse vedeti, videti, slišati in se v vse vmešavajo. — 2. Tisti, ki služijo počutnosti v jedi, pijači, spanju in povsod izbirajo, kar je boljše. — 3. Tisti, ki visoko o sebi mislijo, se nad druge povzdigujejo in se vsled navideznih čednosti sami sebi prilizujejo. — 4. Tisti, ki so zelo občutljivi in nobene zopernosti prenesti ne morejo in ne marajo. — 5. Tisti, ki iščejo nečimernost v obleki in stanovanju (glej vodilo II. 1.). — 6. Tisti, ki se radi zadržujejo v nepotrebnih in nečimernih mislih. — 7. Tisti, ki nepotrebno in nečimerno govorijo. — 8. Tisti, ki svoje serce na vsakoverstne nečimerne stvari navežejo. — 9. Tisti, ki lastno hvalo radi poslušajo ali si jo sami dajejo. — 10. Tisti, ki se terdovratno deržijo svoje volje in svojih misli. — 11. Tisti, ki so nemirni in vžaljeni, če se jim zdi, da jih kedo malo čisla, zaničuje, žali, ali če jih to v resnici doleti. — 12. Tisti, ki žive v vednem nemiru ne berzdanih strasti in poželjivosti. — 13. Tisti, ki hrepene po vsakoverstnih nepotrebnih rečeh. — 14. Tisti, ki ljubijo čutna prijateljstva (prijateljstvo iz počutnosti, ne sloneče na božji ljubezni). — 15. Tisti, ki želé vsem ljudem dopasti. — 16. Tisti, ki prenašajo bolezen in drugo terpljenje le s tožbami. — 17. Tisti, ki je zavoljo pomanjkanja zdravja žalosten, brez potrebe govori o svoji bolezni in vedno nanjo misli. — 14. Tisti, ki zelo mermra in nepoterpežljivo toži, če mu kaj manjka. — 19. Tisti, ki svoje napake olepšava, prikriva, ki jih noče priznati.

IV. Mlačnost d o r e d a (in tretjeredniki so redovniki živeči mej svetom) se kaže v sledečem: 1. Zaničljivo o svojem redu misliti ali govoriti. — 2. Nemir delati v njem. — 3. Vodilo malo spoštovati in lahkomišljeno prestopati. — 4. Opravljati dolžnosti vodila le iz navade, brez pobožnosti. — 5. V družih dolžnosti se vtikati, svoje zanemarjati. — 6. Izročene službe poveršno opravljati. — 7. Nečast delati svojemu redu. — 8. Za čast svojega reda se ne potegovati.

Ako ste po resnem spraševanju svoje vesti v naštetih znamenjih našli na sebi kaj nevrejenega, je to znak, da preti mlačnost. Če je pa tista napaka že prešla v navado in živite v nji brez resnega prizadevanja odpraviti jo, potem ste že v mlačnosti. Ako je takih napak mnogo in so vam postale že ljubljene prijateljice, ki so si osvojile hišo vašega serca, potem ste zelo mlačni.

Kaj pa sedaj? Če ste s p o z n a l i, da ste mlačni, je prvi korak iz mlačnosti že storjen. Najhujše zlo pri mlačnih je to, da svoje bolezni ne poznajo, ali je celo priznati nočejo; za dobre se imajo, ker še niso tako slabi, ko drugi. Da se rešijo, se morajo zateči v molitvi k sv. Duhu, prositi ga, naj jim da dar pravega spoznanja in dar moči, ter jih napolni z božjim strahom. Poleg tega naj premislijo, kako zoperna je mlačnost Bogu, kako nevarna za nje same.

Škofu cerkve v Laodicii žuga Bog v skrivnem razodevanju sv. Janeza:

»Poznam tvoja dela, da nisi ne merzel in ne gorak, o da bi bil merzel ali gorak, ker si pa mlačen, sem na tem, da te pljunem iz svojih ust«^{*)}. To pomeni: Mlačna duša je Bogu tako zoperna, kaker nam mlačna voda, ki dela človeku plivko, da se mu vzdiguje, ali kakor jed, ki jo sè silo izbljujemo.

Mlačnost je Bogu silno zoperna, ker je združena z nezvestobo. Pri sv. kerstu smo se zavezali, Bogu do smerti zvesto služiti. Dano besedo je treba izpolniti, ako ne, smo krivi nezvestobe. Udje tretjega reda se pa še posebej zavežejo pri sv. obljubi na poseben način Bogu zvesti biti. Vsak izmeje vas tretjerednikov je na vprašanje: »Kaj želiš?« odgovoril: »Oče, prosim, da bi me pripustili k sveti obljubi v tretjem redu sv. Frančiška, da bom v njem d o s m e r t i Bogu služil.« Potem

^{*)} Skr. razod. 3. 15.

ste obljubili: »da bom ves čas svojega življenja izpolnjeval(a) božje zapovedi in vodilo tretjega reda. Kedor živi mlačno, ta se izneveri dani besedi in to Bogu ne more biti všeč.

Pa tudi svet mlačne osebe, posebno tretjerednika, ne more spoštovati, saj je poln hinavščine. Veljati hoče za dobrega, za takega se tudi ima, v resnici je pa slab. Tako osebo svet bolj pomiluje, ko spoštuje; hudobni ljudje jo navidezno morebiti hvalijo, v sercu jo pa zaničujejo. Že na zemli se izpolnjujejo besede Jeremijeve: »Preklet, ki delo Gospodovo zanikerno opravlja.« (48. 10.)

Z mlačnostjo se daje dobrim pohujšanje. O tem pa pravi Jezus: »Gorje človeku, po katerem pohujšanje pride.« (Mat. 18, 7.) Zato se nam je ravnati po besedah Zveličarjevih: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in bodo častili Očeta, ki je v nebesih.« (Mat. 5, 16.). In vodilo tirja, »naj si prizadevajo drugim dajati dober zgled: pospeševati pobožnost in dobra dela.« (II. 8.).

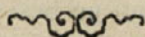
Mlačnost je pa tudi nevarna za osebo, ki je vanjo padla. Saj zanemari mnoge milosti, pada brezskerbno v male grehe, ki so pot v smertne, in zgubi mnogo zasluženja.

Mlačna duša zgubi obilne milosti rasvetljenja in pravega spoznanja, oropa se božjih navdihljejev in nagibov k dobremu, opeša v težavah in terpljenju, v skušnjavah in britkostih, ker se stori nevredno posebne božje pomoči. Bog ravna z nami, kaker oče sè sinom ali hčerjo. Če sin zapravlja, mu oče vedno manj zaupa; če mi zapravljam dragocene zaklade milosti, nam da Bog le potrebne, odtegne pa posebne. To je pa za bogoljubno dušo velikanska zguba! Sv. Tomaž, cerkveni učenik, pravi: »Dobrota ene same milosti je več vredna, ko vsi naradni darovi.« Torej je ena sama milost več, ko vsi darovi prerokovanja, čudežev, ozdravljanja bolnikov, darovi jezikov in enake zmožnosti. In neprecenljive darove milosti, ki nam jih je kupil Jezus sè svojo kervjo, zapravlja in zameta mlačna duša nepremišljeno. Kolika zguba, kako velika škoda!

Mlačna duša dela prostovoljno in brez strahu male grehe, češ saj so to le malenkosti. Pri tem pa ne pomisli, da ž njimi žali Boga, in milosti sebi manjša, da je moč skušnjav vedno večja in da bo prej ali slej tako oslabela, da bo padla v smertne

grehe in si s tem zaslužila večno pogubljenje. Pa tudi če ne bi padla v smertne grehe, je vendar mali greh za smertnim največe hudo. Z enim samim malim grehom se Bogu dela večja nečast, kaker bi se mogel častiti sè spreobrnjenjem vseh grešnikov. Zato pravi sv. Avguštin: »Bolje je, da pogine celi svet, kaker pa, da bi se storil en sam prostovoljen mali greh.«

Če človek poleg tega še premisli, koliko bi si lahko pridobil za nebesa z gorečnostjo, n. pr.: če vestno živi po vodilu tretjega reda, in koliko zgubi na zasluženju sè svojo mlačnostjo, potem lahko vidi vsaki, da je mlačnost silno škodljiva in da smo dolžni varovati se je, ali se nevtegoma rešiti, če smo vanjo padli. Obvarovali in rešili se je boste pa z vestnim in natančnim izpolnjevanjem redovnega vodila. P. S. Z.

Iz dnevnika slovenskega dušnega pastirja v Aleksandriji.

Iz mojega dnevnika »Cvetje« že dalj časa ni nič prineslo, ker je misijonarjenje v Aleksandriji tako vsagdanje, da se mi ni zdelo vredno pisati. Za veliko noč se je pa vendar nekaj prigodilo, kar se mi zdi dobro, da bi bravci »Cvetja« brali, in posebno, da bi hišni gospodarji in posli izvedeli, ker je lahko obojim v zgled in v spodbudo. Dogodek pa je sledeči:

5. aprila, 1914. Cvetna nedelja. Pater gvardijan me je k sebi poklical, da mi je povedal, kaj je nadvojvoda Salvator sporočil po patru, ki hodi ob nedeljah k njemu maševat, namreč da želi, da bi jutri popoldne ob štirih en pater, ki zna potrebne jezike, prišel v Ramle, da bi njegovo družino za veliko noč spovedal.

Popolno ime nadvojvoda je Ludvik Salvator in je sin ranjkega Leopolda Drugega Toskanskega. Nadvojvoda bo letos 67 let star in je v daljnem sorodstvu z našo cesarsko hišo.

Ramle je novi del Aleksandrije in leži proti vshodu mesta tik ob morju. Razteza se prav na daleč v daljavo tako, da električna železnica, ki vozi hitro, potrebuje od enega konca Ramelj do drugega konca v ravni čerti dobre pol ure. Vsake dve minuti odide en vlak. Ramle imajo svojo električno železnico.

Tukaj ob morju vsako leto prezimuje več tisoč bogatinov, ki sem prihajajo od vseh strani sveta, posebno pa iz Evrope. Zima je tukaj zelo mila, nebo vedno jasno, le prav redko kedaj za par minut dež poškropi. Po leti pa je tukaj velika vročina in, gdor le more, zbeži iz mesta. Večina hiš v Ramlah je po leti čisto prazna; ta del mesta je, kakor da bi bilo vse izumerlo. Trije meseci, namreč julij, avgust in september, so tukaj zaradi velike vlažnosti, celo nezdravi in neznosni. Zrak je te mesce tako vlažen, da so ceste večkrat zjutraj kar mokre, tako, da se človeku zdi, da je po noči dež šel.

V Ramlah ima nadvojvoda Salvator svojo obširno hišo in krog in okrog gosto zasajen gozd. Semkaj prihaja na zimo že petnajst let, po leti pa živi na Gerškem, na otoku Korfú, kjer ima tudi svojo hišo. Meni je torej pater gvardijan naročil, da naj grem jutri v Ramle spovedat nadvojvodovo družino.

6. aprila. Pondeljek v velikem tjednu. Natančno ob štirih popoldne sem prišel v hišo nadvojvoda. Družina me je že čakala zbrana v domači kapelici.

»Nadvojvoda ni doma,« pravi prijazno gospod, ki me je sprejel. »Gospod je šel v mesto in boste morali malo počakati.« »Je že dobro, bom že počakal,« sem odgovoril.

Ogledal sem kapelico, ki še ni popolnoma dodelana, tudi zakristija je le samo za silo prirejena. Pač pa je zelo pripravno prirejeno za spovedovanje. Spovednik je v zakristiji, spovedanec pa v kapelici, zakristijska vrata pa, ki imajo potrebne luknjice, da se sliši, so mej njima.

Nisem dolgo čakal in začeli so prihajati k spovedi ženske, otroci in moški. Spovedal sem vseh 17. Z malimi otroci, ki še niso za spoved, bo vseh ljudi v hiši okrog 25.

Zadnji, ki sem ga spovedal, me je poprosil, da bi po spovedi rad par besed z menoj govoril, in jaz sem mu rad vstregel. »Imamo še enega, pravi, ki je 19 let star in je še le nekaj mescev pri hiši, italijan je, pa še ni bil pri sv. obhajilu; kaj naj torej naredimo ž njim?« »Ali zna brati?« vprašam. »O zna,« se hitro odreže. »Veste,« mu pravim, tu je stvar prav lahka in Vi imate lepo priložnost, da storite veliko dobro delo. Gotovo imate kak katekizem pri hiši. Kedar imate kaj prostega časa naj ga ou bere, Vi mu ga pa ob kratkem razložite. Kedar bo vedel, kar je treba, naj se pa oglasi pri našem patru, ki pride vsako ne-

deljo sem maševat.« »O, je že dobro,« mi berž priterdi zgovorni mladenič, ki ga ima nadvojvoda v službi prav za svojo osebo in je po rodu Španec. »Slišite, mu še rečem, pokličite onega, ki se bo učil za sv. obhajilo, da bom videl, koliko že zna iz kerščanskega nauka.« Komaj sem te besede zgovoril, je ta mladenič že pred nama stal, ker je v bližini ves najin pogovor poslušal, ne da bi bila midva videla. Pomenili smo se, da se bo navadil apostoljsko vero, božje in cerkvene zapovedi in kar je potrebnije o sv. zakramentih; očenaš pa že zna. Težje reči mu bo dobri prijatelj pojasnil in ob nedeljah še naš pater razložil; tako se bo pripravil za sv. zakramente.

Ko smo se o tej reči dogovorili, vprašam, ali naj na gospo ga nadvojvoda še malo počakam ali pa naj grem domov. »Zakaj pa bi radi na nadvojvodo počakali?« vpraša služabnik. »Saj ste mi rekli, odgovorim, da naj malo počakam nadvojvoda, ker je šel v mesto.« »O, veste, se služabnik hitro oglasi, on je že davno doma. Komaj ste Vi bili vrata v zakristijo za seboj zapirali, se je bil on pripeljal. On je bil vendar prvi izmej vseh pri spovedi. To je bil tisti, ki sem bil stol prinesel zanj, da je sedel pri spovedi, ker je gospod že star in bolehen in pa zelo debel, da ne more klečati. Še takrat, ko gre k sv. obhajilu, ne more poklekniti. Veste, to je bil tisti, je hitel služabnik praviti, ki je pri spovedi tako močno govoril, da smo vsi hiteli vrata zapirati, da se ni vun slišalo, kar sta govorila. Veste, gospod nadvojvoda je zelo gluha.« »No, no, je že dobro,« sem tudi jaz hitel pristaviti, da bi zgovornega služabnika nadaljnega opravljanja obvaroval, »je že dobro, da mi ni treba več čakati. Jelite, ste rekli, ob polu devetih naj jutri pride pater maševat in mej mašo naj obhaja?« »Ob polu devetih, ob polu devetih, to pol ure poprej, kaker navadno,« hiti služabnik, »da se nadvojvodu ne bo treba preveč dolgo postiti in še posebno, ker je jutri pri maši pasijon in je maša zelo dolga, ker je torek v velikem tje-dnu.«

Mej tem, ko mi je služabnik z veliko zgovornostjo naročal, zakaj da mora pater pol ure poprej priti, kaker navadno, sem se jaz z žalostjo spominjal, s kašnim ropotom se je bil prvi spovedanec za spoved pripravil in s kakšnim mogočnim glasom je bil pred spovedjo v italijanskem jeziku vzkazal: »Zaprte vsa vrata.« O tako, tisti je bil tedaj nadvojvoda in jaz sem po-

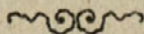
prej mislil, da je to bil njegov oskerbnik in da je nadvojvoda še vedno v mestu. Vročé mi je postalo, ko sem se spomnil, kako sva kričala, da sva se razumela in reči moram, da ni bilo prav nič po gosposko in tudi prav nič, kakor se za kakega nadvojvoda iz cesarske rodovine spodobi. O hvala Bogu, sem pa vendar le zdihnil, ko mi je služabnik povedal, da je nadvojvoda spoved že opravil. Ves čas, ko sem njegove služabnike spovedaval, me je motila misel, Bog ve, kedaj bo nadvojvoda prišel in sem večkrat pomislil, kaj mu bom svetega povedal, za kar sem se bil doma skerbno pripravil in se tudi Bogu priporočil, da bi ne pozabil, kedar bo treba vedeti.

Da pa visokemu gospodu nadvojvodu vsaj tukaj dolžno čast skažem, naj povem, da sem bil tudi jaz zelo spodbujen, ko sem videl, da se nadvojvoda, mož iz cesarske rodovine ne sramuje skupaj s svojimi služabniki opraviti sv. spoved in skupaj ž njimi pristopiti k mizi Gospodovi.

Kakeršen pa je gospodar, taki so po navadi tudi posli; zato pa vidimo, da so tudi služabniki nadvojvoda skerbni za zveličanje svojih tovarišev in skerbe, da bi vsi, ki so v eni družini na zemlji, skupaj bili v isti družni v nebesih.

Da pa prav vse povem, kar se mi je ta dan prigodilo nasmem zamolčati, da mi je pri odhodu hišni oskerbnik v imenu nadvojvoda izročil pismice, v katerem je bilo zavutih 100 frankov (96 kron) v zlatu s pripombo, da so za moje potrebe. Imam jih kot vbog misijonar vedno obilno, in reči moram, da sem bil lepega daru prav vesel posebno radi tega, ker sem spoznal, da je bil visoki gospod s svojim spovednikom zadovoljen. Jaz namreč sem v resnici že dvojit, ko sem se spomnil, kako sva na svetem kraju, če tudi prisiljena, nespodobno vpila.

Naj bi pač vsi kerščanski gospodarji brez izjeme posnemali tega nadvojvoda in lepo opravili velikonočno spoved, posebno ti, ki so tukaj v Egiptu, in naj bi tudi svoje ljudi v hiši opomnili na cerkveno zapoved, ki pravi: »Spovej se svojih grehov postavljenemu spovedniku vsaj enkrat v letu in o velikonočnem času sprejmi sv. Rešnje Telo.« P. A. Č.

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot k brez madeža spočeti Devici Mariji.

P. A. F.

TRETJA ZVEZDA.

Marijina krotkost.

Naš Odrešenik Jezus Kristus je bil mej vsemi ljudmi na zemlji najkrotkejši; Marija, Mati božja se je mej vsemi Evini-mi hčerami najbolj odlikovala v krotkosti. Krotko je prenašala vsako zaničevanje in zasmehovanje. Krotka je bila, ko je niso hoteli sprejeti pod streho njeni sorodniki in znanci, ko je že mrak bil. Kako je bolelo svetega Jožefa in Marijo, ko nista našla prenočišča v Betlehemu! Ali na Marijinem obrazu ni bilo najmanjšega znamenja nevolje. Popolnoma mirna je bila tudi, ko je morala po noči bežati v Egipt, da ni Herod Jezusa vmo-ril. Bolelo jo je, ko je zgubila dvanajstletnega Jezusa v tem-peljnu, nevoljna pa ni bila. Svojo veliko žalost je Jezusu samo potožila, ko mu je rekla: »Sin, zakaj si nama tako storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te sè žalostjo iskala.« Težko je bilo gotovo preblaženi Devici, ko je vmerl njen deviški ženin, sveti Jožef, ali godernjala ni zoper božje naredbe. Videla je in slišala, kako so judje Jezusa sramotili, ko so mu očitali, da je tesarjev sin, obseden, samarijan, in da ljudi zapeljuje. To zaničevanje je Marijo bolj bolelo, kaker, ke bi bili judje njo samo tako sra-motili, ker je ljubila Jezusa bolj kaker sebe. Svojo krotkost je posebe kazala na Kaljvariji poleg križa, ko so judje na križ pri-bitega Jezusa zasmehovali in se iz njega norčevali: »Drugim je pomagal, sam sebi pa ne more pomagati. Ako je izraeljski kralj, naj stopi zdaj s križa, pa bomo verovali vanj.« (Mat. 27, 42.). Kaj je takrat čutilo njeno serce? Ni se jezila nad zasmeh-ovavci, le ene besedice nevolje ni izgovorila. Lehko torej piše sveti Bernard o nji: »Na Mariji ne najdeš nič ostrega, nič groznega; vsa je krotka in mila. Skerbno preglej vse sveto pi-smo, in ako najdeš na nji kaj oblastnega, kaj terdega, ali kako znamenje najmanjše nevolje, bi se smel bati k nji iti. Ako jo pa nahajaš, kaker je res, vso polno krotkosti in sočutja, polno do-

brote in ponižnosti, potem se ne boj.« (Serm. de 12. praerog. B. M. V.).

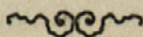
Zgled.

V krotkosti je posnemal brezmadežno Devico sveti Frančišek Saleški, škof, cerkveni učenik in tretjerednik sv. Frančiška. Bil je sin bogatega grofa; v šoli se je pridno učil vednosti in pobožnosti. Naredil je obljubo vednega devišтва in da bo vsaki dan molil rožni venec v čast Materi božji. Bil je lepega vedenja, vsmiljen do vbozih in odkritoserčen; rajši je namreč povedal svoj pogrešek, kakor da bi z lažjo ušel kazni. Kaker sam pravi, bil je jezi podveržen; vsaka najmanjša besedica ga je mogla razjeziti. Zoper to hudo strast se je vojskoval celih deset let in postal je krotko jagnje, katerega ni moglo razjeziti najgerše obrekovanje. Ko duhovnik in škof je vse dobre in hudobne prijazno sprejemal, vljudno ž njimi občeval in jim pomagal, keder koli je mogel.

Posnemaj preblaženo Devico Marijo v krotkosti po zgledu svetega Frančiška Saleškega. Glej, da boš vedno mirnega serca. Kaker hitro zapaziš, da se v tebi vzbuja nevolja, nepotpežljivost ali celo jeza, precej jo zaduši. Dokler se jeza ne poleže, ne govori, ne opominjaj in ne kaznuj; zakaj z grehom, in to je jeza, ne moreš nič dobrega storiti. Ako bi te gdo razžalil, ali te z besedo zbadal, molči, ali pa krotko odgovori. Varuj se, da ne boš mislil na razžaljenje ali na nasprotnika, kako bi se nad njim maščeval. Take in enake misli podi od sebe kaker satanove skušnjave. Pri jutranji molitvi delaj terdni sklep, da boš ves dan krotak z domačimi in drugimi, z olikanimi in priprostimi, z bogatimi in vbozimi ter prosi preblaženo Devico pomoči.

Molitev.

O krotka mati moja Marija! od svojega najkrotkejšega Sinu Jezusa mi izprosi milost, da se od vaju navadim krotkosti, da bom potepeljivo prenašal zaničevanje, zasmehovanje in vsako razžaljenje, da se bom varoval drugega žaliti in da bom iz serca odpustil in pozabil vsako zaničevanje in razžaljenje. Amen.

Nova cerkev sv. Jožefa v Nazaretu.

Na mestu negdanje delavnice sv. Jožefa bo to leto doveršena nova cerkev na čast ženinu presvete Device Marije. Do zime je bila pod streho, zdaj se opravi še notranjščina. Pred štirimi leti so jo pričeli zidati na temelju negdanje cerkve.

Kaker je bila prekrasna cerkev Marijinega oznanjenja v Nazaretu zgodaj, namreč že v četrtem stoletju sezidana na povelje cesarja Konstantina, tako je bila kmalu dodelana tudi cerkev sv. Jožefa, in sicer gotovo že v šestem stoletju.

Postavljena je bila na mestu hiše ali delavnice sv. Jožefa, kjer je rastel in delal naš Zveličar do svojega 30. leta, kaker pripoveduje škof Arkulj*): »Ena izmej dveh velikih cerkev je sezidana sredi mesta nad dvema obokoma na kraju, kjer je stala hiša, v kateri je bil odgojen naš Gospod in Zveličar.« Podobno je brati tudi pri Kvaresmiju**): »Ako greš od cerkve oznanjenja Marijinega za lučaj proti severu, najdeš kraj, ki se je od negdaj do današnjega dne imenoval mej domačini hiša in delavnica sv. Jožefa. Tukaj je zdaj kmetiška hiša, kakeršne so druge. Negdaj je bila pa lepa zidana cerkev, sv. Jožefu posvečena, dolga 120 in široka kakih 50 čevljev; imela je na koncu proti vzhodu tri kapele. Kaker kažejo še sedaj dosti vidne razvaline, je bila vmetno delana. Ime ima od tod, ker prebivavci mislijo, kaker so slišali od prednikov, da je tukaj prebival sv. Jožef skupaj z Materjo božjo in sinom Jezusom; tu se je pečal s tesarstvom, posebno potem, ko se je vernil iz Egipta v svoje mesto Nazaret.«

V osmem stoletju je bila ta cerkev razdejana ali opustošena. Križarji so jo zopet sezidali. Pozneje so jo Turki vnovič po-

*) Arculf (tako se navadno piše) je bil v 7. stoletju po Kristusu škof nekje na Francoskem, pa je romal v Sveto Deželo, da bi videl kraje, kjer so se godile zgodbe svetega pisma. Ko se je vračal, ga je vihar na morju zanesel do nekega škotskega (ali irskega) otoka Hy imenovanega. Tam ga je gostoljubno sprejel opat samostana »Jona«. Ta je po pripovedovanju Arkuljfovem napisal tri knjige »o krajih Svete Dežele« (De locis Terrae Sanctae), ki jih je porabil sveti Beda v svojem delu o legi Jeruzalema in svetih krajih (De situ Hierusalem et locis sanctis).

***) P. Franciscus Quaresmius, frančiškan, je bil 10 let v Sveti Deželi ter je spisal o svetih mestih veliko in jako natančno delo, ki je izešlo v Antverpnu leta 1639. Pred dobrimi trideset leti je bilo vnovič natisnjeno v Benetkah.

derli. O njenih razvalinah je brati pri pisateljih poznejših stoletji, da so jih romarji obiskovali spotoma, ko so šli od cerkve Marijinega oznanjenja k Marijinemu studentu.

Leta 1754 so pridobili frančiškani hišo, ki je bila sezidana na levem kraju razvalin. To hišo so preuredili v kapelo v čast sv. Jožefu. V zakristiji je bil tale napis: »Ta kraj, zdaj jako častljivo svetišče, je bil negdaj delavnica sv. Jožefa, ženinina presvete Device Marije. Dne 13. marcija 1875.« Pod aljtarjem v cerkvi pa je bil podpis: »Tukaj jima je bil pokoren.« Ta kapelica pa zdaj, ko je postavljena nova cerkev, preneha.

V zadnjem stoletju se je posrečilo pokupiti vse hiše, ki so bile postavljene na razvalinah negdanje cerkve in v bližini. Pričeli so na to izkopavati razvaline in so našli temelj cerkve iz 12. stoletja, ki je imela tri ladije in je bila dolga 29 m, široka pa 15.60 m. Na ta temelj torej je kustodija Sv. Dežele sezidala novo lepo cerkev, ki je zdaj dodelana kaker omenjeno razen notranje oprave. Za to cerkev so darovali tudi Slovenci in darove so prinesli milostivi gospod dr. Anton Bonaventura Jeglič, ljubljanski knezoškof, ko so zadnjikrat obiskali Sv. Deželo.

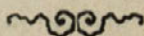
Zidanje te cerkve je vodil p. Prosper Viód (Viaud), bivši gvardijan v Nazaretu, ki je zdaj kustodijalni vikar v Jeruzalemu. On je tudi spisal knjigo: »Nazareth et ses deux eglises de l'annonciation et de Saint Joseph« t. j. Nazaret in njegove dve cerkvi oznanjenja in sv. Jožefa. V tej knjigi je popisal zgodovino obeh cerkev kaker tudi izkopavanja, katero je on vodil. On je odkril temelje negdanje cerkve Marijinega oznanjenja ter cerkve sv. Jožefa. V tej knjigi so tudi načerti ter slike vseh važnih reči, ketere je našel pri izkopavanju.

Vredno je, da se omeni, da se ves čas zidanja nove cerkve sv. Jožefa ni zgodila niti najmanjša nesreča, vse do letos dne 15. januarja. Pa tudi tu se mora reči, da je sv. Jožef pokazal svojo posebno moč in skerb za svojo hišo in za nje, ki so jo zidali. Kaj se je zgodilo ta dan? Frančiškanski brat Silvester je vodil ko mizarški mojster pri cerkvi delo, katero pripada mizarjem. Bilo je imenovanega dne zvečer po zdravamariji. On je bil na strehi cerkve z delavci, kar mu izpodleti in pade sè strehe 11 m globoko na tla mej kamenje.

Kedo ne bo mislil, da je obležal mertev na tleh? Pasti s take višine na kamenje! Pa samo nezavesten je bil par ur. In ko se v samostanski celici zavé ter zagleda okoli sebe polno sobratov, vpraša kaj je, čudeč se, da je toliko sobratov, resnih in skerbni obrazov, poleg njega. Ko mu povedo, kaj se je zgodilo in mu rečejo, da naj zdaj prejme svete zakramente, ko se je zavedel, odgovori: spovedal sem se včeraj, ter mu prinesejo sveto popotnico. Ni pa čutil nobene bolečine in ni imel nobene rane razen, da mu je bil na levi nogi izpahnjjen palec. Vsi so se čudili nemalo nad tem ter zahvalili sv. Jožefa, ki je tako očitno pokazal svojo pomoč; kajti pri takem padcu pač ni pričakovati družega ko smert. Brat Siljvester, rojen na otoku Korziki in 9 let v Sv. Deželi je bil od pričetka zidanja te cerkve v Nazaretu. Vsak dan je izmolil na čast sv. Jožefu molitev, da bi se pri zidanju cerkve ne zgodila kaka nesreča. Uslišan je bil. Vsi v Nazaretu so rekli: tu je pokazal sv. Jožef očitno svojo moč. Češčenje in zaupanje do sv. Jožefa je ta dogodek še posebno pomnožil; zakaj naravno se pač ne more razlagati, da tak padelec ni bil smerten.

Ker brat Siljvester ni čutil nobenega slabega nasledka in tudi radi izpahnjjenega palca ni terpel posebnih bolečin, da, kakor mi je sam pravil, v začetku čisto nobenih, zato se je tudi zanj premalo storilo, da bi se ozdravil. Čez nekaj dni se mu je pričela širiti rana in zato je moral priti v Jeruzalem v samostansko bolnišnico. Tu so ga operirali in zdaj bo kmalu ozdravljen, tako, da se bo mogel verniti v Nazaret nadaljevati delo v cerkvi sv. Jožefa. Te verstice pa naj pomagajo doseči, da se bo češčenje sv. Jožefa in zaupanje do njega še bolj širilo v dragi domovini.

P. B. S.

Stariši, prinašajte Bogu popoln dar!

Posebna čast gre slovenskemu ljudstvu, da še dandanašnjí ko versko in npravstveno življenje na srednjih šolah ni v najlepšem cvetu, vzgaja prilično število duhovščine. Mej tem ko drugi kraji terpe radi pomanjkanja delavcev v vinogradu Gospodovem, se kaže mej Slovenci vesel pojav, da se še vedno dosti mladeničev oglašá za duhovski stan.

Komu gre prva čast, da izide iz slovenskega naroda še prilično število duhovščine? Gotovo dobrim slovenskim starišem, posebno blagim slovenskim materam. Na deželi se najde še tudi dandanašnji maloketera slovenska mati, ki bi pošiljala verlega sinka v latinske šole, pa ne bi gojila skrivne želje videti svojega ljubljenca enkrat kot mašnika pred oltarjem. Še celo, ko obnašanje že odraslega dijaka v višjih razredih, ali žal morda že v nižjih, ne kaže več, da bi iz njega mogel postati kedaj duhovnik, blaga slovenska mati še vedno upa, celo na smertni postelji še upa, da postane njen sin služabnik Gospodov...

Lepa lastnost naših slovenskih starišev, želja, da bi služili njih sinovi-dijaki Bogu v duhovskem stanu! To je znamenje, da biva v našem narodu še veliko pobožnega duha, ki ga nasprotniki ne bodo mogli tako kmalu vničiti.

Toda videti je, da slovenski stariši, kaker žele, da se posvetijo njihovi sinovi dijaki duhovskemu stanu, ne delajo tega vselej iz čistega, ali vsaj popolnoma čistega namena. Neketerim starišem ni toliko na tem, ali vsaj, ne edino na tem ležeče, da njih sin kot duhovnik služi Bogu, marveč edino ali vsaj koliker toliko jim je za čast in plačo sinu duhovnika. Ako so stariši ubogi ter podpore, ki jo upajo dobivati od njega v resnici potrebni, to ni kaj celo napačnega. Naravnost grešno pa se nam zdi, ako stariši edino radi časti ali podpore želijo imeti sinu duhovnika, posebno, ako so toliko premožni, da lahko brez njegove podpore živijo, kaker drugi njih stanu.

Da sumnja, da veliko slovenskih starišev ne daruje svojih sinov dijakov duhovskemu stanu iz popolnoma čistega namena, ne glede na čast in podporo, ni neopravičena, je razvidno iz tega, ker slovenskim starišem, kaker radi vidijo, da njih sinovi dijaki postanejo svetni duhovni, nikaker ni posebno všeč, ako sin dijak želi postati duhovnik v redu, od kakeršnega nimajo družega pričakovati ko molitev, gmotno pomoč komaj v skrajni sili.

Toda Bogu najpopolniji dar prineso ravno stariši, ki ne branijo svojim sinom dijakom stopiti v redovniški stan. Taki darujejo svoje ljube sinove Bogu brez vsake postranske neradne želje. Da doseže njih sin vzvišeni poklic duhovnika, to jim zadostuje.

Navadno Bog tak popoln dar že na zemlji obilno poplača. Ne samo da stariši sinov redovnikov niso navadno nič ubožniši ko drugi njihovega stanu, ljubi Bog pogosto sè svetnim blagostanjem tudi na izreden način poplača popolni dar, kl so ga prinesli s tem, da so radovoljnega serca dopustili, da je njih sin dijak postal redovnik. — Tak izreden slučaj nam pripoveduje hervatski tretjeredniški list »Ružičnjak« 1907 št. 10. str. 165.

»Oče, čutim, da me Bog kliče v red sv. Frančiška, zato prosim, da mi dovolite slediti glasu božjemu.« S temi besedami stopi l. 1905. neki sin iz hervaškega Primorja pred svojega očeta.

Očetu, ki ni bil posebno veren kristjan, ta sinova prošnja ni bila po volji. Pravi: »A tako? Toliko sem za tvoje izšolanje žertvoval, da postaneš svetni duhovnik ter bodeš v korist tvojim bratom in sestram, a sedaj nas hočeš zapustiti?« Toda ker je dijak čutil pravi poklic za redovniško življenje, ni mogel spremeniti svojega sklepa, ter je tako dolgo nadlegoval očeta, da mu je končno dovolil izveršiti sklep ter stopiti v novicijato (leto poskušnje) v redu sv. Frančiška.

Srečen in zadovoljen je bil mladenič v novicijatu. Poskusil je, kako sladak je jarem Gospodov tistemu, ki ga radovoljno iz ljubezni do Njega samega na se vzame. Mlademu novincu se je zdelo kaker bi na rožicah ležal v vertu sv. Frančiška, v samostanu. Toda ni rož brez ternja in tako je tudi za tega mladeniča ravno zadnji t. j. dvanajsti mesec novicijata prišla britka ura. Sporočilo se mu je, da je njegov oče nevarno obolel ter da ga želi pred smertjo še videti.

Ker novincu po cerkvenih in redovnih postavah ni dovoljeno samemu iti iz samostana, še manj pa potovati, dado mu predstojniki enega patra za spremljevalca, da obiše bolnega očeta. Ko stopita v hišo bolnika, pozdravita domače s pozdravom, ki ga priporoča sv. Frančišek svojim sinovom: »Mir bodi tej hiši!« Sin objame očeta, ga priporoči Sercu Jezusovemu ter mu začne prigovarjati, da se spravi z Bogom, da opravi sv. spoved. Bolnik posluša sinu ter pravi: »Tebi na ljubo, moj sin, se hočem spovedati.« Pater, sinov spremljevalec izpove bolnika ter ga ob enem obleče v bratovščino škapulirske Materē Božje.

Novinec, vesel, da se je oče po več letih zopet izpovedal ter tako z Bogom spravil, se verne v samostan.

Spoved je pa na bolnega očeta tako vplivala, da se je popolnoma spreobernal, postal je drug človek. Sklene, da se, ako okreva, preseli v bližino frančiškanskega samostana, kjer bo lahko večkrat prejemal sv. zakramente ter bo vsak dan lahko pri sv. maši.

Toda Bog je sklenil drugače. Bolnik čez nekoliko dni zopet prejme sv. zakramente, tudi sv. poslednje olje in kmalu mirno umerje. Sprevod mu je bil ravno na obletnico, ko je njegov sin sprejel obleko sv. Frančiška.

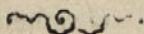
Dragi bravec! ne vidiš li tukaj očitno persta božjega, kako je lepa smert očetu plačilo za to, ker je dopustil, da njegov sin izvoli redovniški stan, red siromašnega sv. Frančiška Asiškega, ker je prinesel Bogu popoln dar? In ali je mogel oče dobiti za svoj dar večje plačilo ko srečno smert, ki je za vsakega človeka največa milost.

Ako bi oče ne bil dovolil sinu stopiti v samostan, kaj bi bilo morda postalo iz njega? Ali bi bil ostal še dalje pošten v šoli, kjer o verski vzgoji skoraj ni bilo govora? In ke bi sin ne bil postal redovnik, ne bi bil imel moči prositi bolnega očeta, naj se spravi z Bogom, in ali bi ga bil oče poslušal, ke ne bi bil na njem videl obleke sv. Frančiška? Ke bi sin ne bil redovnik, bi bil težko slišal od očeta besede: »Sin, tebi na ljubo se hočem spovedati.«

Bog, ki ne ostane dolžan niti kozarca hladne vode, ki jo iz pravega namena podarimo svojemu bližnjemu, tudi tukaj ni mogel drugače, ko da je poplašal očeta s srečno smertjo, ker je dovolil sinu vstop v samostan. Blažena smert očetova je bila pa tudi za sina plačilo, ker se je odzval klicu božjemu, zapustil svet ter postal redovnik. Misel, da je oče ž njegovo pripomočjo srečno umerl, napolnila je sina sè sveto radostjo, ki presega vse druge dobrote.

Zato pa, kerščanski stariši, posebno tretjeredniki in tretjerednice, ki imate sinove dijake, prinašajte Bogu popoln dar. Ako vaš sin dijak čuti poklic za svetnega duhovnika, darujte ga Bogu iz čistega namena, ne pa zato, da bi radi njega kedaj vživali čast ali složno življenje. — Ako pa vaš sin dijak po božjem navdihnjenju želi stopiti v redovniški stan, prinesite Bo-

gu tudi ta dar, ker ta je še popolniši. Ne bojte se, da bi radi tega popolnega daru morda na stare dni glad terpeli, ker Bog darov sebi darovanih ne pusti nigdar nepoplačanih. Poplača jih na vsak način, če ne že na tem, gotovo pa na onem svetu. P. S. Č.

Stanje III. reda na Sv. Gori pri Gorici.

Kaker je znano, so že nekedaj, od leta 1565 skozi 221 let, oskerbovali svetogorsko svetišče frančiškani; pa pod cesarjem Jožefom II. so bili l. 1786 segnani sè Sv. Gore ter pri sv. Antonu v Gorici naseljeni, od koder so prišli l. 1811. na Kostanjevico.

Pervi svetogorski frančiškani niso gojili III. reda na Sv. Gori, pač pa so imeli doli v Solkanu nekako pristavo s cerkvico sv. Antona, kjer so pridno gojili III. red.

Ko so pa meseca januarja l. 1901. frančiškani zopet zasekli Sv. Goro, počel je p. Salvator Zobec, sedaj provincijalni komisar III. reda v Ljubljani, gojiti III. red na Sv. Gori sami. Imel je za to dovoljenje od takratnega provincijala preč. p. Konstantina in tudi preč. nadškofijski ordinarijat goriški je pozneje priterdil, da je skupščina III. reda na Sv. Gori dovoljena in veljavna.

Do udov III. reda za novo skupščino svetogorsko pa je prišel p. Salvator tako, da je privabil bližnje tretjerednike, ki so bili udje skupščine na Kostanjevici oziroma v Banjšicah, da so izstopili iz teh skupščin ter vstopili v novo skupščino svetogorsko. Pristopali so pa tudi novi udje iz okolice svetogorske,

L. 1901., 21. dne julija, ko je imenovani prvi voditelj III. reda na Sv. Gori, imel v tukajšni božjepotni cerkvi prvi shod (ob 10. uri: sv. maša za tretjerednike nove skupščine svetogorske, govor o III. redu, litanije in blagoslov z Najsvetejšim), lahko imenujemo kanonični začetek tretjeredne skupščine svetogorske.

Shodi so se začeli na to redno veršiti vsak mesec, iz početka ob raznih dnevih, proti koncu l. 1902. pa se je določila za to vsaka druga nedelja v mesecu, kaker je ostalo do zdaj.

Da vzame neketere župnije kot tretjeredne podružnice za svetogorsko skupščino v posest, je zveršil p. Salvator že l. 1901. vizitacijo v Batah, l. 1902. pa v Gergarju, Lokovcu, Dolenji Tribuši, Čepovanu, Lomu, Kalu in Banjšicah.

Kaker je razvidno iz splošnega zapisnika na Sv. Gori, je bilo pod tem prvim vodstvom vpisanih 351 udov.

Na jesen leta 1902. je postal voditelj p. Evgenij Stanel, ki je ostal tri leta, do jeseni 1905.

Obiskal je l. 1903 Gergar, Ločovec in Čepovan, l. 1904 pa Dolenjo Tribušo in Lokovec dvakrat. Pri drugem obisku dne 6. novembra je ustanovil tam kanonično samostojno skupščino III. reda.

Novih tretjerednikov je sprejel 90, od št. 352—442.

Na jesen l. 1905. je prišel na Sv. Goro p. Salvator kot gvardijan ter je tudi kot tak sam vodil tretji red do jeseni l. 1908.

Vizitacij je izveršil ta čas malo. L. 1906. je obiskal Gergar in l. 1907. zopet samo Gergar, l. 1908. pa Čepovan, Lokovec in Dolenjo Tribušo.

Vpisal je 70 udov, od št. 443—513.

Na jesen l. 1908 je bil za voditelja določen p. Emilijan, ki je syojo službo častno opravljal do jeseni l. 1911.

Akoravno ni bil vedno doma, ker je hodil kot misijonar mej Slovence na Nemškem, je opravil vender redno vizitacije. Tako l. 1909. v Lokovcu, Lomu, Čepovanu in Dolenji Tribuši, l. 1910. v Lokovcu, Gergarju, Čepovanu (dvakrat) in Dolenji Tribuši, l. 1911. v Lokovcu.

Udov je sprejel 68, od št. 514—582.

Za p. Emilijanom je bil jedno leto voditelj p. Dionizij Dušej, ki je opravil vizitacije l. 1911. v Dolenji Tribuši, Čepovanu in Lomu, l. 1912. pa v Gergarju, ter pridobil 15 novih udov od št. 583—598.

Za njim je nastopil ko voditelj sedanji svetogorski gvardijan p. Marijan Širca, ki je imel doma redno mesečne shode, obiskal pa ni nobene podružnice. Sprejet je dva nova uda, št. 599 in 600.

Ako privzamemo še tri nove ude, ki so bili sprejeti od sedanjega voditelja, imamo koncem l. 1913 skupno v svetogorski

skupščini vpisanih udov šeststo in troje. Mej njimi jih je sè Sv. Gore*) 7, iz Gergarja 126, iz Dolenje Tribuše 76, iz Čepovana 73, iz Lokovca 66, iz Loma 24, iz Banjšic 26, iz Levpe 18, iz Bat 16, iz Podgraj (teržaška škofija!) 15, iz Kala 13, iz Ravnice 10, iz Kanala 7, iz Pečin 6, iz Deskelj 5; ostali so po jeden ali dva iz raznih drugih duhovnij kaker: Solkan, Plave, Lokve, Gorenja Tribuša, Sv. Lucija, Marijino Celje, Št. Viška gora, Ternovo, Kronberg, Avče, Gorenjopolje, Bilje, Gorica, Ročinj, Roče itd.

Koliker se more dognati, je umerlo od teh udov do zdaj 95, prostovoljno izstopilo ali prestopilo v drugo skupščino 10, izbranih je bilo 5.

Imela bi potem takem naša skupščina sedaj še blizu 500 živih udov.

Skupščina svetogorska je že od svojega početka sem koliker toliko organizirana. Lokovec in Dolenja Tribuša sta od l. 1904. samostojni podružnici t. j. tamošnja dušna pastirja imata oblast tudi v zadevah tretjega reda svoji duhovniji samostojno, neodvisno od Sv. Gore voditi, imeti mesečne shode, nove ude ter njih obljube sprejemati itd. Imata le dolžnost na novo sprejete ude ter njih obljube od časa do časa vodstvu materine občine na Sv. Gori naznaniti in kaker zahtevajo cerkvene določbe svoji skupščini v sporazumu z voditeljem na Sv. Gori voditi, od koder sta tudi dolžna vsako leto enkrat ali vsaj od časa do časa prositi vizitatorja.

V tretjerednih občinah: Gergar, Čepovan, Lom, Bate in Kal je pa nastavljeno navadno predstojništvo. Te občine so odvisne popolnoma od Sv. Gore. Dotični dušni pastirji, ako še nimajo, v sporazumljenju sè svetogorskim voditeljem lahko dobijo pravico ob določenih dneh skupno tretjerednikom podeliti papežev blagoslov in vesoljno odvezo. Pa tudi te in druge duhovnije lahko postanejo samostojne, ako so od Sv. Gore primerno oddaljene.

*) Bravcem, ki ne poznajo razmer na Sv. Gori, se bo morda čudno zdelo, kako da je iz duhovnije svetogorske tako malo tretjerednikov. Tem bodi povedano, da je Sv. Gora sicer vsaj pred cerkveno oblastjo samostojna duhovnija, ali obstoji samo iz samostanske družine, njenega služabništva ter dveh družin, ki imajo cerkveni gostilni v najemu.

Banjšice je l. 1902. sicer svetogorski voditelj vizitiral, a pozneje nobenkoli več, kar je znamenje, da še pripadajo h skupščini III. reda na Kostanjevici. Tudi noben nov ud se pozneje ni oglasil za skupščino svetogorsko.

Sploh je ena izmed težav, ki jih ima skupščina svetogorska, ker še niso določene meje, do kje naj razteza svoj delokrog, ne da bi keršila pravice vodstva III. reda na bližnji Kostanjevici, ki je do ustanovitve skupščine svetogorske nadaljevalo delovanje za III. red, ki se je, kaker rečeno, za časa pervihfranciškanov na Sv. Gori gōjil pri njih podružnici sv. Antona v Solkanu. Toda ta težava ni edina ter se da v sporazumu tretjeredniškega vodstva na Kostanjevici ter po dogovoru s prizadetimi dušnimi pastirji in tretjeredniki odpraviti.

Glavno težavo razvitku III. reda na Sv. Gori dela pač ta sveti kraj sam. Verh Sv. Gore, na katerem stojita veličastno svetišče in samostan, je 682 m. visok in razen od Solkana in Gergarja nima zložnih dohodov. Priti na Sv. Goro je torej, posebno za stariše ljudi, precej težavno ter združeno vsakrat z denarnimi stroški. Razen 7 tretjerednikov na Sv. Gori, so vsi oddaljeni najmenj poldrugo uro ter morajo večinoma vsi v hrib, ako hočejo dospeti gori. Tako pot, in vedno sè stroški, storiti vsak mesec tudi tretjerednikom, posebno starišim in ubožnim ni lahko mogoče.

Zato jih pa od 500 živih svetogorskih tretjerednikov k mesečnim shodom prihaja prav malo, k večemu do 25, ako je lepo vreme, drugače 10—15. — Pravijo, da jih je nekdanj, ko so bili bolj goreči voditelji, prihajalo več, do 50, ali pisavcu teh verstic se tudi to število pri 400 takrat vpisanih tretjerednikih za prvo gorečnost ne zdi veliko.

Shodi III. reda se morajo veršiti na strogo določen dan, ob določeni uri, na določenem kraju, kaker je to redno običajno ter je bilo naznanjeno pri prejšnjem shodu. V skupščinah, ki se rastezajo po več duhovnijah je to edino pravilno. Kot najprimerniši ter prav za prav edino mogoči čas je pa za shode III. reda na Sv. Gori iz raznih razlogov vsaka druga nedelja v mesecu in sicer ob deseti uri: tedaj je sv. maša, govor itd. Prigodi se pa tu in tam, da se ravno za dotično nedeljo, ko je oznanjen shod III. reda, naznani nenadoma izredna romarska procesija, ki hoče ravno ob deseti uri imeti sv. mašo ter pri-

meren govor. Ker je Sv. Gora v prvi versti božja pot, se tirja, da se vstreže romarjem, a pri tem terpi III. red, ker v takih slučajih za shod III. reda ni časa in ne prostora na opravičeno nevoljo tretjerednikov, ki so se nanj potrudili.

Te in še druge izredne težave so vzrok, da se tretjeredniška skupščina svetogorska ne more pravilno in koristno razvijati. Ako pa kedo nasprotno za lahko in mogoče spozna, naj se le oglasi za to blago delo.

Neketere odredbe vodstva III. reda na Sv. Gori.

1.

Shodi III. reda se bodo na Sv. Gori kaker do sedaj tudi za naprej veršili vsako drugo nedeljo v mesecu in sicer ob 10. uri: sv. maša za žive in mrtve tretjerednike cele skupščine svetogorske (posebno za tiste, ki v ta namen kaj darujejo), pridiga za tretjerednike, potrebna priobčenja (papežev blagoslov ali vesoljna odveza) litanije ter blagoslov z Najsvetejšim.

K shodom so po možnosti dolžni prihajati na Sv. Goro vsi tretjeredniki skupščine svetogorske, ki niso postavno opravičeni ter ne pripadajo k samostojni tretjeredniški občini, kjer jim domači voditelj ima govore o tretjem redu.

Posebno so dolžni k shodom prihajati tretjeredniki iz svetogorske ckolice kaker Gergarja, Bat itd.

Pot na Sv. Goro je sicer s težavami združena, toda vsak naj pomisli, da je Sv. Gora res sveta gora, kjer se je ponižala prikazati kaker v slavnem Lurdu Mati božja priprosti pastarici Uršuli Ferligojki iz Gergarja. Marija za te poti ne bo nikomur dolžna ostala.

2.

K shodom naj prihajajo na Sv. Goro tretjeredniki, moški in ženske, s tretjerednimi svetinjcami na persih, kaker se to povdarja pri običajnih shodih III. reda.

3.

Ako bi radi romarske procesije moral slučajno kedaj običajni shod III. reda izostal, velja dotična romarska maša in pridiga kot glavni del shoda III. reda. Po službi božji naj pa

tretjeredniki še toliko v cerkvi poterpe, da jim voditelj III. reda da potrebna obvestila, papežev blagoslov ali vesoljno odveza, ako na dotični dan naneseta.

4.

Papežev blagoslov se bo v bodoče tukaj na Sv. Gori gotovo delil štirikrat na leto t. j. pri shodih meseca marca, junija, septembra in decembra.

Pa tudi še drugače se bo ob shodih delila odveza in sicer ob shodih, kedar bo večje število tretjerednikov pričujočih.

5.

Novi udje III. reda se bodo za naprej sprejemali na Sv. Gori samo štirikrat na leto in sicer pri shodih meseca marca, junija, septembra in decembra.

Kedor želi biti sprejet na Sv. Gori, mora biti pred vsem iz duhovnije, kjer nima glede III. reda postavne pravice kak drugi frančiškanski ali kapucinski samostan, in mora biti priporočen od domačega dušnega pastirja, od predstojništva III. reda, ako je tam, ali od kake druge zanesljive osebe. — Zglasiti se mora mesec dni prej ali sam ali po odgovorni osebi, ali pa vsaj pol ure pred mašo ob deseti uri, ko se sprejemajo novi udje na Sv. Gori.

6.

Na predpisano letno vizitacijo tretjerednikov naj blagovolijo gospodje dušni pastirji, ki imajo v svoji duhovniji tretjerednike pripisane svetogorski skupščini, svetogorskega vizitatorja sami prostovoljno povabiti za čas, ki se zdi njihovim krajevnim razmeram najbolj prikladen. — Vsiljevanje tudi za vizitatorja III. reda ni prijetna reč.

7.

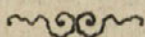
Vodstvo III. reda na Sv. Gori oziroma njegovo upravništvo v zakristiji ima na razpolago vse potrebščine III. reda, posebno tudi lične svetinjice III. reda s trakovi in brez trakov. — Poleg tega še karmeljske škapulirje ter svetinjice, ki se smejo nositi namestu njih, kaker tudi svetinjice sv. Benedikta, ki se blagoslovijo pri vsakem tretjeredniškem shodu.

Vodstvo III. reda na Sv. Gori meseca januarja 1914.

Najnovejše iz skupščine III. reda na sv. Gori pri Gorici.

Dne 3. januarja t. l. je vizitiral p. Salvator Zobec, provincijalni komisar III. reda v Ljubljani, prvič kot tak svetogorske skupščino, ki se ima njemu zahvaliti za svoj postanek: Okoli desete ure je zbral peščico tretjerednikov, ki stanujejo na Sv. Gori v zakristiji ter tam izveršil vizitacijo.

V nedeljo dne 5. januarja t. l. je obiskal ravno tisti ob priliki tridnevnice, ki jo je imel za skleš Konštantinovega jubileja v Gergarju, tamošnje tretjerednike. Popoldne ob polu dveh je imel nekako zborovanje v zakristiji, kjer je bilo izbrano sledeče predstojništvo za tretjeredniško občino Gergar: Predstojnik: Frančišek Budin, Predstojnica: Jožefa Godnič. Pomočnici: Karolina Pavlin in Karolina Boštjančič. P. S. Č.

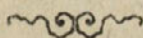
Iz skupščine III. reda v Šent Vidu nad Vipavo.

Od kar smo se odcepili od Vipavske skupščine se pridno množi naša skupščina v versti žena brez razlike stanov, pa tudi nekaj mož imamo v svoji sredi. Naše sestre se trudijo pridno in neustrašeno, da bi se naša skupščina podvojila. Tudi si želijo omisliti bandero tretjega reda, kakor ga že imajo po nekaterih župnijah. Shode imamo vsako drugo nedeljo v mesecu in se jih pridno udeležujemo. Ravno mesečni shodi so v veliko korist udom, da se vterdimo in da ostanemo čim bolj stanovitni v dobrem. Naš č. g. župnik so nam voditelj; oni nam razlagajo, kako se moramo v čednostih vaditi in kako se mora ravno tretji red boriti zoper mlačnost in napuh življenja, krotiti hudo nagnjenje in slabim navadam se vstavljati, da dosežemo plačilo, katero nam je Gospod obljubil. Tako si nabiramo mnogo zlatih naukov, bodi si glede svojega razmerja proti Bogu, bodi si glede življenja v tretjem redu. Naša dolžnost je tudi, da omenimo, kako se je ustanovila lastna skupščina v Št. Vidu. Prav iz malega zerna je skalila pa šteje zdaj 47 udov; zato se moramo zahvaliti tistim sestram, ki so mnogo let bile pri Vipavski skupščini.

Ali ravno se je skupščina vterdila, kar na mah nas je zadelo velika žalost, ko se je raznesla vest, da so naš dobri voditelj Ivan Globelnik umerli nagle smerti. Ginjeni do solz smo ostali brez pastirja. V božjo voljo smo izročili našo skupščino, in res, Bog ni zapustil svojih sirot. Saj smo imeli v sosedni župniji dobrega tolažnika č. g. župnika, ki so nam dajali pogum. V kratkem času smo izvedeli, da dobimo novega župnika, ki imajo tudi v svoji župniji lastno skupščino tretjega reda. Žejno smo pričakovali njih prihoda in res z veselim sercam smo pozdravljali našega voditelja, ko so nas z veseljem sprejeli v svoje varstvo. Zdaj oni lepo množijo naše verste in so vse uredili, kar je bilo pomanjkljivega; hvala jim za njih trud!

5. sušca je Bog poklical v večnost v 90. letu njenega življenju našo najstarejšo sestro Rozalijo Premerl iz Podboršta. Nad 32 let je kot sestra tretjega reda stanovitno opravljala svoje redovne dolžnosti. Priporočamo jo v pobožno molitev.

F. T. odbornik.

Iz goriške tretjeredne skupščine na Kostanjevici.

Meseca januarija letošnjega leta (1914) je slovenska skupščina za mesto Gorica izvolila novi odbor. Tretjerednice so si za prednjico izvolile gospo Rozalijo Terdan, za tajnico gospodično Matildo Berlot, za odbornice 1. za župnijo velike cerkve: Marijo Kermavner in Ivanko Kovačič; 2. za župnijo sv. Ignacija: Katarino Grusovin, Marijo Brémec in Anjezo Kovačič; 3. za župnijo sv. Roka: Ivanko Bone.

Za tretjerednike v Gorici se je izbral prednjik: Frančišek Kuštrin, njegov namestnik: Alojzij Širca. Goriška skupščina (slovenska) ima svoj shod vsako tretjo nedeljo v mesecu in sicer ob 9. in pol dopoldne za ude, ki prihajajo z dežele, ob 3. uri popoldne pa za ude, ki stanujejo v Gorici.

Vesoljno odvezo dobivajo na Kostanjevici ob nedeljah in praznikih s a m o popoldne po blagoslovu; mej tjeđnom pa ob 6. uri zjutraj.

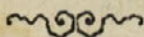
P. A. F.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Anjeza (Terezija) Jereb iz Cirkna, v redu 26 let, † 23. marca 1914, Uršula (Marija) Strgar iz Rut (Volče), v redu 18 let, † 20. marca 1914; mariborske: Ana Marschall od Sv. Martina pri Vurbergu, Apolonija Kurbus od Sv. Barbare Marija Krampelj, Magdalena Halbich, Terezija Weißbacher in Ana Ortner, vsi iz Maribora, Jakob Kolar, mnogo let zvest sluga pri prevzvišenem knezoškofu v Mariboru, Jera Klamfer od Sv. Martiaa pri Vurbergu, Apolonija Kurbus od Sv. Barbare pri Vurbergu, Marija Čepe od Sv. Križa nad Mariborom, Johana Fabijan od Sv. Lovrenca v Puščavi, Marija Lešnik iz Framma, Jakob Kaiser iz Lembacha, Katarina Amon in Ana Iglar iz Selnice, Blažej Drozg iz Črešnjevca, Resina Rutatt iz Breznega, Marija Vucej iz Puščave, Terezija Koler od Sv. Ilja v Slov. gor., Jera Rozman iz Hajdina, preč. g. Martin Kelemina, kn.-šk. duhovni svetovavec, župnik šentiljski v pokoju, † 21. III. 1914 pri Sv. Ilju v Slov. gor., preč. g. Martin Tomazič, kaplan pri Sv. Petru pri Mariboru, † 24. III. 1914 v Radgoni; svetotrojiške: Anton Munda in Terezija Mlakar od Sv. Lenarta pri Vel. nedelji, Marija Ozmič iz Radgone Terezija Novak, Neža Meglič, vseh pet od Sv. Lovrenca, Klara Berdin in Jožef Rojnic iz Bogojine, Ana Špuler iz Tišine, Marija Postrak in Gera Armuž od Sv. Urbana, Elizabeta Tomažič od Sv. Ane na Krembergu, Marija Šipek od Sv. Benedikta, Frančiška Span od Kapele, Julijana Pukšič od Sv. Trojice v Slov. gor., Ana Raščan in Barbara Zver iz Turnišča, Marija Sutar iz Črenslovcev, Marija Bakša od Sv. Tomaža, Franc Kurbos in Marija Žigert od Kapele, Marija Ketiš od Sv. Antona, Urša Fras in Marija Bezjak od Sv. Urbana, Terezija Zemljič in Elizabeta Purgaj od Sv. Lenarta v Slov. gor., Gera Spešič iz Svetinj, Anton Zorman od Sv. Antona, Marija Vogrin in Magdalena Potočnik od Sv. Trojice, Elizabeta Zaveršnik od Sv. Benedikta v Slov. gor., Marija Horvat od Sv. Lovrenca, Marija Belec od Sv. Benedikta, Marija Vidovič od Sv. Ruperta, Neža Brumen od Sv. Tomaža, Terezija Bezjak od Sv. Urbana, Marija Slaček od Sv. Antona, Lucija Ilešič od Sv.

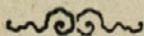
Bolfanka v Slov. gor., Jozefa Purgaj od Sv. Benedikta, Julijana Fekonja od Sv. Trojice, Ana Hergula od Velike nedelje; svetogorske skupščine: Marija Breščak v Banjšicah † 29. avgusta 1913 po 28 letih redovnega življenja; ljubljanske: Katarina Tekavec, Helena Sečnik, Uršula Kregar, Marjeta Jerovšek (je bila v III. redu nad 50 let), Helena Sodnikar, Frančiška Janež, Marija Dolenc, Katarina Jagodec, Ivana Zajc, Frnčiška Cerar, Marija Martinec, Ana Toman, Ana Urbančič, Jožef Šegina, Marija Bradaška.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: neka oseba, ki ji je zelo opešal vid, da bi ji Bog dal zopet zdravje oči; neka oseba od Sv. Lovrenca na Dravskem polju, da ne bi prišla ob vero; neka bolna oseba za poterpežljivost in zdravje; druga za pravo ponižnost; neke osebe, da bi se jim izpolnile želje; A. P. priporoča očeta, mamico, brate in sestre za vse dušne in telesne potrebe; za mir božji v več družinah; tretjerednica T. P. za pomoč v raznih dušnih potrebah, za dar goreče molitve in pogostega prejemanja sv. zakramentov.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: A. R. da je srečno prestala hudo operacijo in bo-
lezen in kmalu okrevala; A. V. v M. za pomoč v težavnih dru-
žinskih razmerah; M. V. za zdravje; Martin Trček tudi za
zdravje! A. P. za pomoč v dušnih in telesnih stiskah svojih in
svojih starišev ter za polajšanje njih hudih bolezni; tretjered-
nica N. D. da je o pravem času dobila denarja za olje, ki bi
gorelo skozi mesec oktober pred podobo sv. očeta Frančiška
in na se je ogenj, ki se je bil užgal tik postelje, berž mogel po-
gasiti brez večje nesreče, in za večkrat v raznih potrebah za-
dobljeno pomoč.

Darove za kitajski misijon in cerkev svelega Frančiška v Šiški

naznanimo prihodnjič. Tudi več drugih že stavljenih spisov smo zaradi po-
manjkanja prostora morali odložiti za prihodnji zvezek.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1914.

Mesec maj ali veliki traven.

1. petek: sv. Filip in Jakob, ap.
2. sobota: sv. Atanazij, šk. c. uč.

3. nedelja: 3. po veliki noči: slovesnost sv. Jožefa, ženina bl. d. Marije **P. O.**; najdenje sv. Križa.
4. ponedeljek: sv. Monika, vd.; bl. Krištof Milanski, sp. 1. r.
5. torek: sv. Pij V. papež.
6. sredo: sv. Janez pred latinskimi vratmi.
7. četrtek: sv. Stanislav, šk. m.; bl. Agnelj Pizanski, sp. 1. r.
8. petek: prikazanje sv. Mihaelja arhangelja.
9. sobota: sv. Gregor Nazijanski, šk. c. uč.

10. nedelja: 4. po veliki noči: osmina sv. Jožefa, osmina najdenja sv. Križa, sv. Gordijan in Epimah, m.
11. ponedeljek: sv. Jurij, m.; bl. Benedikt Urbinski, sp. kapuc. r. **P. O.**
12. torek: sv. Nerej in Ahilej, m.
13. sredo: sv. Peter Regalat, sp. 1. r. **P. O.**
14. četrtek: bl. Frančišek Fabrijanski, sp. 1. r.
15. petek: sv. Janez de la Salle, sp., bl. Benvenut Recineški, sp. 1. r.
15. sobota: sv. Janez Nepomuk, m. sv. Ubald, šk.

17. nedelja: 5. po veliki noči, p. svečenje bazilike sv. Frančiška v Asizu; sv. Paškalj Bajlon, sp. 1. r. **P. O.**
18. ponedeljek prošnji: sv. Feliks Kantalicijski, sp. kapuc. r. **P. O.**
19. torek prošnji: sv. Ivo, sp. 3. **P. O.**
20. sredo prošnja: sv. Bernardin Sijenski, sp. 1. r. **P. O.**
21. četrtek: vnebohod Kristusov R. P., V. O.; sv. Venancij, m.
22. petek: bl. Janez Forest, m. 1. bl. Humilijana, vd. 3. r.
23. sobota: sv. Peter Celestin, p. papež; bl. Krišpin Viterbski, sp. kapuc. r. **P. O.**

24. nedelja 6. po veliki noči: Marija, pomočnica kristijanov.
25. ponedeljek: prenesenje trupla sv. Frančiška; sv. Urban, papež, m.
26. torek: sv. Filip Nerij, sp.; sv. Elevterij, p. m.
27. sredo: sv. Beda, c. uč.; sv. Janez nez, pap. m.
28. č. tertek: osmima vnebohoda Kristusovega; sv. Gregor II. p.
29. petek: bl. Jan z Pradski, m. r.; bl. Herkulan, sp. 1. r.
30. sobota binkoštna: post; sv. Ferdinand, kralj 3. r. **P. O.**; sv. Feliks, p. m.

31. nedelja binkoštna V. O., R. P. bl. Gerard, sp. 3. r. sv. Petronila, d.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvi in v treh redov sv. Frančiška in uršuljnskih.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red in uršulinske.

R. P. pomeni rimsko postajo s popolnoma odpustkom.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1. 2. in 3. red in uršulinke.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser. — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.